

Ad tertium dico, non esse signum diffidentiae, sed desiderii, et fervoris, repetere easdem preces; id enim fecit Paulus II. Corinth. XII. ter Dominum rogavit; et Dominus ipse Matth. XXVI, ter eamdem orationem repetivit.

Ad Ambrosium supra respondimus, cap. 45. non loqui cum de orationibus, sed de fletu, et dolore; nam ipse idem oratione in Valentianum dicit: « Beati ambo, si quid meae orationes valebunt, nulla dies vos silentio preteribit, nulla nox non donatos aliqua precium mearum contexione transcurrit, orationibus vos et oblationibus frequenterabo. »

Ad ultimum ex Evangelio Matth. XXV. responderetur. Primo, cum Chrysostomo hom. 84. in Joannem, ubi dicit, Dominum non addidisse, mortuus fai, et sepelis me, quia sponte sua homines non solum hanc elemosynam facere solent, sed etiam nimium in

ea facienda excedere. Sicut enim in aliis bonis rebus, ita etiam in hac abusus quidam se admiscerunt, quo divites pretiosis vestibus induti sepeliri solent; melius enim esset, et mortuis multo gratius, et utilius, ut Chrysostomus ibidem dicit, pretium illarum vestium dare pauperibus pro anima ejus qui sepelitur. Dominus igitur, tum ut abusum corrigere, tum quia necesse non videbatur hoc officium valide commendare, hanc elemosynam cum ceteris non numeravit.

Secundo, dici posset, Dominum non minimisse hujus elemosyna, quia est omnium minima, et obscurissima, ut B. Augustinus docet libro de cura pro mortuis, cap. 3. Volebat enim Dominus ostendere, se juste remuneraturum bonos, et damnaturum malos, et ideo solum eorum operum meminit, quæ evidenter, et omnium iudicio sunt opera misericordiae. Atque haec de tota hac disputatione sufficient.

SEPTIMA CONTROVERSIA GENERALIS

DE ECCLESIA

TRIUMPHANTE

TRIBUS LIBRIS EXPLICATA

PRÆFATIO

Pervenimus tandem ad eam Ecclesiæ Catholicae partem nostris disputationibus illustrandam, atque ab haereticorum non tam argumentis, quam mendaciis, et calumniis vindicandam, que in celo beata cum rege suo Christo, aeo sempiterno fruuntur. Quamquam enim beatae illæ sanctorum Angelorum, atque hominum mentes humana defensione, præsidio pro se non egeant, cum in altissimis, et tutissimis arcibus collocatae de universis hostibus suis novos quotidie triumphos agant, ac (ut S. loquitur Cyprianus) prorsus de sua felicitate securæ, solum de nostra sint incolumente solliciti : Nobis tamen perutile est, ac, ut verius dicam, multis nominibus necessarium, ut Sanctorum gloria orbi terrarum nota, atque perspecta, et omni idolatriæ caligine, quam illi aspergere, atque offundere conantur haeretici, purgata omnino, et libera emineat, atque splendeat.

Quia vero non panegyricam orationem de Sanctorum laudibus instituimus, sed ingressum dumtaxat ad futuram disputationem, nostra hac præfatiuncula aperimus, dicam solum, et paucis, de mendaciis, et conviciais haereticorum in Sanctos, quorum illa ad ipsorum haereticorum insaniam curandam magnum afferunt impedimentum, ista non solum Ecclesiam insigni patrocinio spoliant, sed etiam gravissimam, justissimamque divini Numinis iram mortalibus omnibus conciliant.

Etenim multa sunt, quibus a nobis hujus temporis haeretici dissident, multa illi in nostra Ecclesia, templis, monasteriis, gymnasiis, dogmatibus, ritibus, hominibus denique omnium ordinum reprehendunt, multa desiderant, multa carpunt, multa emendanda, et corrugenda esse clamitant : sed nihil est, quod exhorreant, et execrentur magis, quam invocationem Sanctorum, reliquiarum cultum, imaginum venerationem. His enim tribus manifestam impietatem, et idololatriam contineri volunt. Hoc uno veluti pallio discessionem suam a nobis, hoc est, impiam ab Ecclesia Catholica separationem et defectionem, honestissime tegere se arbitrantur. Hoc solo nomine latrocinia sua, et sacrilegia in Ecclesiis, templorum direptiones, imaginum confractiones, sacerdotum cædes, sacrorum omnium profanationes, defendunt, quod se bellum gerere contra idola pro pietate dicant. Hac ipsa de causa censuram equissinam Ecclesiæ, et pastorales baculos Episcoporum, quibus interdum ipsorum furor reprimitur, vel retardatur, impiam persecutionem, quasi adversus Deum pro idolis excitatam nominant : his denique vinculis, et compedibus provincias, et nationes a se deceptas arctissime irretitas, et constrictas tenent.

Sic enim populus illis persuasum est, nos pro Deo vivente mortuos homines: pro summo et sempiterno spiritu ossa, et cineres, ligna, et lapides colere; et tam alte mentes eorum perniciose haec persuasio penetravit, ut propterea injusta quidem, sed tamen gravi, diuturnaque apud eos laboremus infamia. Et licet multa interdum de nostrorum, hoc est, Catholicorum hominum gravitate, sapientia, justitia, benignitate, de studio precanxi, de moderatione in rebus omnibus audiant, non queant tamen non continuo ab ejusmodi sermonibus aures removere, seque totos averttere, cum ad memoriam revocant de quibus tam eximiae laudes predicanter, eos nihilominus idololatras esse, defunctorum manes, et cadavera, picturasque et statuas adorare.

Atque ut fides mihi facilius habeatur, neque me quisquam augendi gratia fingere aliquid arbitretur, referam pauca de libris eorum, ut ipsos eosdem suæ impietatis præcones, ac testes habeamus. Primum Lutherus sectariorum omnium antesignanus et princeps, in eo sermone, quem de cruce edidit, tamquam ex tribunali pronuntiat: «Quoniam reliqua Sanctorum nihil sunt aliud, quam fidelium seductiones, ne deinceps populi Deos alienos colant, placero sibi, ut omnes ejusmodi reliquias altissime sub terram abscondantur: » ut ea ratione videlicet omnis Apostolorum et Martyrum, aliorumque Sanctorum in terris memoria aboleatur. Idem in Postilla ad Evangelium Dominicæ Annuntiationis: «Papistæ, inquit, virginem Mariam Deum constituant, omnipotentiam ei in celo, et in terra attribuunt. » Et rursum: «In Papatu omnes se ad Mariam contulerunt, et plus favoris, et gratiæ ab ea expectabant, quam a Christo ipso. »

Hinc Philippus Melanchthon Lutheri proles, et sectator egregius, cum in locis communibus primum decalogi præceptum exponeret, et gradus quosdam peccatorum distingueret, nosque, hoc est, ut ipse loquitur, Papistas, cum infidelibus jungeret, hac una ratione contentus fuit, quod idem sit, fingere multos Deos, et sanctos mortuos invocare; nec differant ab Ethnicis moribus invocatio Sanctorum, et statuarum cultus.

Jam vero Magdeburgenses Centuriatores, posteaquam in posteriore prima Centuriæ libro inter fundamenta doctrinae Catholicae posuerunt, B. Mariae, aliquorumque Sanctorum invocationem, et cultum ab Apostolis non solum verbo, aut exemplo numquam approbatum, sed etiam ut manifestam idololatriam passim reprobatum, fuisse, atque interdictum. Inde postea in singulis fere Centuriis nihil saepius monent, clamant, repetunt, inculcant, quam nos Ecclesiam non habere, quod ab uno vero Deo ad falsorum Deorum multitudinem, et simulacra muta defecerimus. In præfatione vero sextæ Centuriæ, ubi graviter admodum et plane tragicè deplorant statum, sive casum potius, et ruinam Ecclesiæ, quam secundo et tertio sæculo vitium facere incipientem, quarto et quinto inclinatam, et mutantem, sexto demum pœnitentem corruisse, misereque collapsam esse volunt, de causa tam gravis exterminii ita concionantur.

« In primis, inquit, istæ horribiles et perniciose tenebrae in ipso docentum cœtu, quasi nubes quedam atræ, totum cœlum occupantes exorta sunt; quod cæremonias cultusque humanos partim ipsimet Doctores Ecclesiæ, partim vero alii superstitionis homines passim in templis auxerunt. Nam aedes sacre omnibus in locis

exstrui coeperunt ingentibus sumptibus, prorsus Gentilium more? Non quidem principalius eo fine, ut ibi verbum Dei traduceretur, sed ut reliquiis Sanctorum aliquis honor exhiberetur, utque ibi defunctos stolidi homines venerarentur. Quam vero facundus est Gregorius ille, Magnus appellatus, quam ardens, quando rationem conseruandi ista fana veluti ex tripode dictat. » Et infra: « Coeperunt ea occasione etiam defunctæ creature, atque exanguia, et semicorrossa ossa colli, invocari, honore divino affici, et alligari ad illa ipsa loca preces. Ad ista omnia non modo connivabant Ecclesiæ Doctores, sed etiam ea adjuvabant. Ejusmodi igitur calamitas et pestis fundi Christi, in ipsa Ecclesiæ, et inter eos, qui custodes et vigiles Ecclesiæ præcipue volebant perhiberi nascebatur. »

Porro Joannes Calvinus, qui post multas, gravissimasque cum suis disceptationes, maximam partem Lutheranorum in sua retia pertraxit, et tantum non regnum aliquod inter Lutheri pastores obtinuit, in eo libro, quem de reformandæ Ecclesiæ necessitate ad Imperatorum Carolum inscripsit, primam et maximam dissensionum causam inter suos et nostros esse dicit, quod sui, hoc est, omnes hujus temporis sectarii unum Deum colant, nostri, hoc est, Catholicæ, si inter Sanctos distribuerint Dei officia, ut summo Deo, tamquam collegas, eos addiderint, in quorum multitudine delitescat: quodque non solum Sanctos loco Dei adorent, sed etiam ipsorum ossa, vestes, calceos, et simulacula. In libro vero Institutionis quarto cap. 21. causas recensens, cur a nobis discessionem cum suis fecerit, illam in primis ponit, quod nullum nobiscum conventum habere possint, in quo aperta idolatria non polluantur. Quam autem apud nos vigore idolatriam dicat, ex cap. 20. lib. III. potest intelligi ubi de Sanctorum invocatione loquens: « Singuli, inquit, peculiares sibi Divos, ascerunt, in quorum, non secus atque tutelarium Deorum, fidem se contulerunt: Neque modo (quod olim Israeli exprobrabat Propheta) secundum numerum urbium Dii sunt erecti, sed secundum capitum multitudinem. »

Incidi aliquando in hominem de schola Calvini, qui cum mihi aliqui perhumanius et candidus videretur, eoque uter familianter, ut eum, si quo modo possem, ab illa insanìa revocarem, ceperit ab eo querere, quid in nostris dogmatibus Calvinistæ potissimum reprehenderent, quidecim eis maxime dispiceret, et que tandem præcipue esset causa, cur ab Ecclesiæ communione, ab Episcoporum obedientia, a reliquo ecclæ fideli, a majorum suorum vestigiis, cum tam manifesto salutis aeternæ periculo discesserint? Respondebat ille, eam esse causam præcipuum, quod nos Sanctos in precibus invocaremus, quodque eo modo Divinitatem mortuis affinceremus. At haec impostura, mendaciaque impudentissima sunt. Quis enim Catholicorum unquam uni vero Deo, vel imagines sacras, vel beata Sanctorum pignora, vel Martyrum, aut Apostolorum, aut etiam Angelorum spiritus, aut ipsam denique ecclæ Reginam, Deique Parentem Mariam ullo modo æquavit?

Quis in Catholicæ Ecclesiæ sacrificium, quod uni debetur Deo, vel Sanctis, vel reliquias, vel imaginibus obtulit? Nonne hoc uno externo symbolo, quando nulla exstante alia, satius aperte testamur, nos animo quoque et cogitatione unum Deum complecti, eique soli proprio quadam, et peculiari cultu servire? Nonne aperte distinguimus inter eum honorem, qui soli Deo debetur, et eum cultum ac venerationem, quæ Dei amicis, aliisque sacris rebus, propter ipsum Deum, pie religioseque

tribuitur? Sed licet illa (ut diximus) mendacia, calumniæque sint, interim tamen ob ea ipsa mendacia innumerabiles populi, regna, nationes, multa millia animarum Christi sanguine redemptarum, a Christi corpore separata, et tanquam rami ab arbore vi tempestatis avulsi et disjecti jacent, et instar ovium, quæ ab ovili suo egressæ, sine ullo pastorum, canumve præsidio in montibus vagantur, infernalium luporum quotidie præda fiunt.

Sed quoniam aliquid diximus de mendaciis et calumniis, de conviciis et contumelias aliquid etiam dicendum erit. Sane tantus est in libris, et moribus haëreticorum, Sanctorum omnium contemptus, tamque horribiles in omnes cœlites blasphemie, ut ego hinc potissimum vehementer admirare divini Numinis patientiam. Nam, ut omittam, quod in imagines sacras tanto furore Calvinistæ debacchantur, ut eas plurimis jam in locis aut pœnitentia confregerint, aut ceno et sordibus fedaverint, aut oculis effossis, naribusque et auribus truncatis deformaverint, ut nihil etiam dicam, quod ipsum crucis signum Angelis reverendum, dæmonibus formidolosum, humano generi salutare, ubique dejiciunt, conspiciunt, proculante, ut illud quoque præteream, quod heata corpora Sanctorum, qua majorum nostrorum pietas thesis aureis, atque argenteis inclusuerat, quæque domicilia et organa Spiritus sancti fuerant, et quæ Deus signis et prodigiis sapientius illustraverat, ipsi ubique altaribus eversis effodiunt, flammis absumunt, in profluentem abiciunt. Ut ista, inquam, omnia pretermittam, et solum de contumelias verborum loquar: Quid, quaso, Erasmus Roterodamus, An non Luciani impunitatem longo intervallo superavit? Ille enim Deos falsos, vereque ridiculos irrisit: At novus iste Lucianus veros Angelorum cives, verique Dei amicos et domesticos, ut Apostolus loquitur, contumeliosissime tractavit.

In colloquio, quod inscrispsit, Naufragium, quedam introducit alterum interrogantem, an imminente mortis periculo imploraverit aliquus Divi præsidium? Respondet ille: « Ne id quidem. Quamobrem autem? inquit, quia spatius est colum; si cui Divorum commentavero salutem meam, puta Petro, quia fortasse prius atdid, quod adest ostio, priusquam ille conveniat Deum: priusquam exponat causam, ego jam periero. » Isti sunt lepidi, vel sacrilegi potius Erasmi joci. In eodem etiam libro, more prouersus Lucianeo, beatissimam Virginem Mariam in maris prefectura Veneri substituit; et ausus est homo Christianus Virginem illam, quam S. Joannes Chrysostomus Seraphicus spiritibus sanctiorem et puriorem esse verissime scripsit, cum impurissima meretrice conferre?

Quid, quod in Dialogo de peregrinatione religionis ergo, epistolam confictam nomine Virginis Mariae edere non erubuit, qua ipsa Mater Veritatis falsorum dogmatum Lutheri auctor introducitur? Sic enim facta illa Maria ad Glaucomplutum scribit: « Quod, inquit, Lutherum secutus strenue suades supervaganeum esse invocare Divos, a me quidem isto nomine bonam magnamque gratiam te inisse scito; nam antehac tantum non enecabar improbis mortalium oppłorationibus. Ab una petebantur omnia, quasi filius meus semper infans esset, quia talis fingitur, pingiturque in sinu meo. » Sed piget me certe, pudetque talia referre, quibus tamen undique scatent Erasmi lucubrationes.

Jam vero Martinus Lutherus in sermone de natali die Virginis Mariae, tanti fecit

patrocinium Matris Dei, ut audacter dicere non dubitaverit, se non pluris estimare præces B. Mariae, quam cuiuslibet e populo; propterea quod omnes sumus aequi sancti et justi atque ipsa Virgo Maria, ceterique Divi, quantumvis magni.

Desinat ergo Bernardus Maria prærogativas enumerare. Non dicat amplius Chrysostomus, Virginem Deiparam Cherubim esse honoriorem, et Seraphim incomparabiliter gloriösorem. Neque vox illa Anselmi deinceps audiatur: ea puritate Mariam nitere, qua major sub Deo nequit intelligi; nam omnes sumus aequi justi et sancti atque ipsa Virgo Maria. Nihil ergo Maria profuit, quod prima tropheum virginitatis erexit; quod Deum Virgo concepit, peperit, educavit; quod omnium pene itinerum, laborum, errunnarum, et molestiarum ejus comes, ad crucem usque, discipulis fugientibus, ipsum secuta, martyrium denique acerbissimum, doloris gladio viscera ejus penetrante, suscepit. Nam sine tot laboribus omnes sumus aequi justi et sancti atque ipsa Virgo Maria. Sine causa Petrus, et Paulus, ceterique Apostoli tanto labore ad Evangelium disseminandum orbem terrarum peragrarunt; frustra Martyres sanguinem suum pro Christo fuderunt; inanes vigiliae, jejunia, soliditudo, humi cubationes, horridi sacci, assidua cum Dæmonibus bella sanctorum Anachoretarum fuerunt, quoniam sine tot laboribus et sudoribus, Lutherani quiescentes domi in uxoreculæ sinu et complexu, bene pasti, beneque poti, cœlum rapiunt, et aequi sancti et justi sunt atque ipsa Virgo Maria, ceterique Divi, quantumvis magni.

Veniamus ad Magdeburgenses; ipsi enim sunt præclarri illi, religiosissimique historici, qui in priore libro primæ Centuriæ, dum Christi vitam exponunt, B. Mariam usque adeo graviter delinquere volunt, cum filium in templo amisit, ut ejus peccatum cum illo primo et gravissimo Evæ peccato non solum comparare non metuant, sed etiam utrum sit gravius, querere et dubitare non vereantur. Idem postea in posteriore ejusdem Centuriæ libro, Petro Apostolorum Principi quindecim lapsus, et errata tribuunt, quorum aliqua sempiterni cruciatibus dignissima esse docent: nec multo infra, Apostolum Paulum reprehendunt, quod in Asia supra modum gravatus, de vita desperaverit, quodque in gratiam Jacobi Judaicas ceremonias Hierosolymis observaverit, et eo facto magis Judeos in errore confirmaverit, quam imbecilles fratres adjuverit. In tertia vero Centuria, et sequentibus omnibus, ad finem capituli quarti, Patres omnes accusant, quod non opiniones tantum incommodes, et navios, sed etiam errores, et stipulas, et fumos in Ecclesiam scriptis suis invexerint, adeo ut nisi Lutherus facem nobis doctrinæ prætulisset, caliginemque illam tempestive dissipassel, jam fumo excœcati, enectique omnes essemus.

Quid de Quintino illo impuro et blasphemico, Libertinorum in Galliis parente dicimus, qui, ut Calvinus auctor est, instructione contra libertinos c. 9. adeo petulanter in Sanctos omnes debachabatur, ut Paulum alter non appellaret, quam vas contractum; Joannem, juvenem stolidulum; Matthæum, fœneratorem; Petrum, Christi abnegatorem?

Porro Calvinus, qui tam severe alios arguit impunitatis, tam fuit ipse pius et reli-giosus, ut non contentus iis conviciis, quibus Sanctos omnes vexat, qui post Christi adventum floruerunt, etiam ad eos linguae sue flagellum extenderit, qui multis

sæculis ejusdem Salvatoris adventum præcesserunt. Itaque in libris Christianæ sua institutionis lib. III. cap. 14. § 41. Abrahamum idolorum cultorem facit; Sarum lib. III. Institut. cap. 2. §. 31, multis modis peccasse dicit, cum ancillam viro suo supposuit; Rebeccam vero variis fraudibus et imposturis Dei veritatem corrupisse, dum male artificio filii benedictionem procurat, maritum decipit, Jacobum mentiri cogit. Judam Machabæum lib. III. cap. 5. §. 8. superstitionis et præposteri zeli reprehendit, quod pro mortuis sacrificium offerri imperaverit. Sophoram lib. IV. cap. 15. § 20, stultam mulierem fuisse, graviterque peccasse docet, quod filium circumcididerit. Mosem ipsum, in caput XXXII. Exod, quo nihil habuit antiqua atas mitius, sapientius, sanctius, arrogantiæ atque superbiae Calvinus insimulat, quod nimis imperiose legem Deo præscripserit, suaque eum justitia exoneret.

Jam vero de sanctis hominibus Testamenti novi, primum scurriliter nugatur, eos, si preces mortalium exaudire debeant, tam longas aures habere oportere, ut a celo usque ad terram porriganter. Deinde eosdem per contemptum, nunc homines mortuos, nunc umbras, nunc larvas, nunc etiam colluviem nominat, in institutione lib. III. cap. 20. §. 27. In libro autem, quem inscripsit, De vera Ecclesiæ reformatæ ratione, etiam monstra, carnifices, et bestias appellavit. Qua contumelie et blasphemia vix illa major cogitari potest. Quid enim? si non Calvinum ipsum, sed conjugem ejus (nefas enim apud eos est Episcopum creari, nisi unius saltem uxoris virum) si conjugem, inquam Calvini, aut liberos, aut amicos, aut etiam servos, vel ancillas, aliquis nostrum larvas, umbras, colluviem, bestias, monstra, carnifices appellaret, quo animo id Calvinus acciperet? An sibi injuriam fieri non arbitraretur? Numquid non molestissime, gravissimeque ferret? et Christus aequo animo accipiet amicos, domesticos, fratres, filiosque suos amantissimos, quos ipse in celis tanto honore dignatur, ut in Apocalypsi dicat: *Si quis vicerit, dabo ei sedere in throno meo, sicut ego vici, et sedi in throno Patris mei*; hos, inquam, tam sublimes Principes, consortes regni et solii divini, umbras, larvas, colluviem, ab uno quodam arrogantissimo terra vermiculo nominari? Non feret certe aequo animo Deus, sed omnes ejusmodi blasphemos atque sacrilegos, aternis suppliciis tandem afficiet.

Sed et nos, si cives Sanctorum sumus, si ullum habemus fidei zelum, excitemur, atque accendamus oporet, et religiosa, piaque indignatione vehementer commotam nefariis hominibus acerrime resistamus: Imitentur Lutherani majores suos, Porphyrium, Julianum, Vigilantium, Wielefum, et quotquot unquam cum coelestibus Divis impia bella gesserunt, et ut fabulae Poetarum, de gigantibus fernerunt, de suis sedibus cœlites deturbare ac detrahere voluerunt. Non vero majorum nostrorum, Athanasi, Ambrosii, Hieronymi, Paulini, Augustini, Gregorii vestigiis inhaeramus. Qui quidem Apostolorum, et Martyrum gloriam religiose æmulari, et res gestas contra detractores pro viribus disserendo tueri; et memoriam denique sermonibus alere, Basilicis honorare, carminibus celebrare, litteris propagare, et consecrare aeternitati semper studuerunt. Ita enim fiet, ut et illi, quorum imitantur scelerá, eorumdem cum illis penitum societate jungantur: et nos, quos in hoc studio ad virtutem habuimus Duces, eosdem ad præmia, et coronas socios habeamus. Nunc ad rem ipsam accedamus propius.

Ordo Disputationis.

Hæc disputatio duodecim præcipuis questionibus continetur. Prima est de Sanctorum beatitudine, an Sanctorum animæ Deum videant, et vere beatæ sint ante diem judicij. Hæc enim quæstio fundamentum est omnium aliarum, nam idecirco ante Christi adventum non ita colebantur, neque invocabantur spiritus Patriarcharum, et Prophetarum, quemadmodum nunc Apostolos et Martyres colimus et invocamus; quod illi adhuc inferni carceribus clausi detinerentur.

Secunda de canonizatione, que sequitur ordine suo primam illam de beatitudine. Posteaquam enim dicierimus, sanctos homines vita functos cum Deo beatos regnare, discendum erit, qui sint illi: quod quidem non aliunde certo scire possumus, quam ex publico Ecclesiæ testimonio, quod canonizationem nunc appellamus.

Tertia de cultu, ubi enim constiterit qui sint ii, qui inter beatos spiritus numerandi sunt, sequitur, ut queratur, an ii sint adorandi illo genere adorationis.

Quarta de invocatione, que est eximum adorationis genus.

Quinta de reliquiis eorum, utrum videlicet non solum ipsi Sanctorum spiritus, sed etiam corpora, seu ossa, et cineres, aliaeque eorum reliquiae venerandæ sint.

Sexta de imaginibus, an calendæ sint, et quo cultus genere.

Septima, VIII, IX, X, XI, et XII. de iis rebus, quibus non modo sanctis hominibus, sed etiam toti celesti Hierusalem ab Ecclesia, quæ peregrinatur in terris, cultus debitus exhibetur; id est, de Basilicis, de peregrinationibus, de votis, de vigiliis, de jejuniis, de festis.